

ραντων, Σανδρήν Φοίβην, Φίλημα Σκιάς, Ρεμβασμόν και Φίλην τών Ζώων— ή Δαδώνη με την Δευκήν Νύκτα, Παιδί του Ψηλορείτη και Ρόδου της Ανατολής— ή Πρωτομαμα με την Ροδόχορον Μηλέαν, Υφιστάτην Αειόν, Φρά-Διάβολον, Αίλιον Αριστοειδήν και Πρωχικήν Καλύβην— ή Σερενάτα του Σοδημπερ με το Σήμα της Διαπλάσεως, Περωτήν Βαρκούλαν, Ταπεινό Γασεμί, Πρωτομαγιάν και Παπαρούιαν τών Αγράων.— ή Ρεμβασμός με την Ρομαντικήν Ακτιήν, Μη με Λημόναι, Μυροβόλον Χιον, Ονειροπόλον Ψυχήν και Μελαγχολικόν Εσμηίτην— το Ωχρόν Αμάραντον με τόν Παρήγορον Αγγελόν, Αειδόν της Φλωρεντίας, Κυρίαρχον της Θαλάσσης και Άνθος της Ελλάδος— το Κύμα της Μεσογείου με την Μεγάλην Ελλάδα, Φρά-Διάβολον, Δούκισσαν τών Σαλώνων και Θεσσαλομάγνην— ή Ρομαντική Τσαγγαριάδουσα με τόν Φωστήρα της Αύγης, Ζαπίδα, Αγγήν Ψυχήν και Αφώαν Καρόταν— ή Τρεμοσβύνον Αύγεινός με τόν Χειμωνιάτικον Ήλιον, Μυστηριώδη Φύσιν και Μαρολιμίην— ή Ολυμπιονίκην με την Δαϊνιάν, Φίλην τών Ζώων, Ιδιότροπον Νεανίδα και Λουλοειδί της Καρδιάς— το Υπέρ Παϊδίος με τόν Κωνσταντιανόν Χαλβάν και Θωρακοφόρον— ή Μαραμένος Μενιξές με τόν Λαμπρόν Κιθαροφόν, Φίλημα Σκιάς, Τζών Μπούλλ και Μελαγχολικόν Εσμηίτην— ή Θεσσαλομάγνης με την Σερενάταν του Σοδημπερ, Ειρήνην τήν Αθηναίαν, Έαρινήν Νεφέλην, Αγγελόν της Ελλάδος και Πλανωμένην Ψυχήν.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΑΕ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμός Εσπαθώματος, λήγει τήν 30 Νοεμβρίου, (ΐδε τούς όρους εις τόν 16ον φύλλον ε. ζ.)
2. — Διαγωνισμός Λύσεων, λήγει τήν 31 Ιουλίου, (ΐδε τούς όρους εις τόν 18ον φύλλον ε. ζ.)
3. — Δεκάτη Ένάτη Κυριακή, λήγει τήν 30 Μαΐου, (ΐδε τούς όρους εις τόν 20όν φύλλον.)
4. — Διαγωνισμός Ασκήσεων, διά τήν Β' Έξαμήνιαν του 1905, λήγει τήν 10 Ιουνίου, (ΐδε τούς όρους εις τόν 22ον φύλλον.)
5. — Διαγωνισμός Μεταφράσεως εν τού Γαλλικώ, λήγει τήν 15 Ιουνίου, (ΐδε τούς όρους εις τόν 23ον φύλ.)
6. — Διαγωνισμός Μεταφράσεως εν τού Αγγλικώ, λήγει τήν 15 Ιουνίου, (ΐδε τούς όρους εις τόν 23ον φύλ.)

Δίαν προσοχώς τάποτελέσματα τών ληξάντων διαγωνισμών: Λύσεων (Δεκέμ.-Μαρτίου), Διηγήματος, Ζωγραφικής, Καλλιγραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 8 Ιουλίου.
Ο χάρτης τών λύσεων, επί του οποίου δόν να γράψω τις λύσεις των ά διαγωνισμών, παλείται εν τώ Γραφείω μας εις φακέλλου, άν έκαστος περιέχει 30 φύλλα και τιμήται φρ. 1.
287. Λεξιγραφίος.
Εις τά γράμματα τού πρώτου Μελανόπεπλός τις Νύμφη τού υπόλοιπον κατέχει. Και ώς συνολον θα εύρης Ωραίότατόν τι δένδρον, πού γλυκείς καρπούς παράγει.
Έστάνη υπό του Ητολεμαίου του Κερωνου.
288. Συλλαβογραφίος.
Φόγγον μουσικής έπήρα, Άρβρον και άντωνυμιάν, Κ' έκαμα ένα βασιλέα Παλαιόν 'ς τήν Βοιωτίαν.
Έστάνη υπό της Σουκίσης τών Σαλώνων.
289. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Α και βάλε Ο
Και θα ίδης εις τόν λεπτό, Άπ' ώραίον όπωριό Φάρμακο ναρκωτικό.
Έστάνη υπό του Ασπρου Αράκη.
290. Πυραμίδς.
+ Οι σταυροί άποτελοϋν ποταμών τής
* + * = Πτηνόν. [Ευρώπης.
* * + * * = Όρος έλλην. νήσου.
* * * + * * * = Άρχαίος ποιητής.
* * * * + * * * * = Χάρα τής Αφρικης.
Έστάνη υπό της Δαδώνης.
281. Φύρδην-Μιγδην.
Ύπο-φύκωο-μητ-τροπα-οός-λεισθε-τρανβό.
Έστάνη υπό του Ζακάρδου Λετο.
292. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.
Άφαιρών τρία γράμματα έξ έκάστης τών κάτωθι λέξεων, και συναρμολογών τά λοιπά καθ' ήν εύρίσκονται σειράν, σχηματίσε αρχαίον γνωμικόν:
πάμα, εκάς, νόμος, κώμος, μηδείς, νοδός, νοήμων.
Έστάνη υπό του Τριπολίτη.
293-297. Μαγικόν Γράμμα.
Τή άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, σχηματίσε άλλας τόσας λέξεις:
Τάσις, νοΐς, Έσμηίς, λίκος, σαρός.
Έστάνη υπό της Αρκάδας της Σατηρίας.

298. Άκροστιχίς μετά Φωνηεντολίπου.
Τάρχηά τών ζητουμένων λέξεων άποτελοϋν φωνηεντολίπον γνωμικόν, ώς έξής:
* * * * *

του οποίου ζητείται ή λύσις:
1. Κριτής τού Άδου. 2. Περιώνυμος αρχαία πόλις. 3. Πόλις τής Ιταλίας. 4. Μυθολογικόν τέρας. 5. Δένδρον όπωροφόρον.
Έστάνη υπό του Έρωθρον Προσωπίου.
299. Έλληποσύμφωνον.
ηε - υε - αιο
Έστάνη υπό της Κεσέλης.
300. Γρέφος.
ις
Έστάνη υπό Η. Α. Κορεή

ΙΟ :: :: ις ιν ις ΡΣ άς.
ις ολ ις
ις
Έστάνη υπό Η. Α. Κορεή

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

των Πνευματικών Ασκήσεων τών φύλλον 15 και 16
179. Λεωνίδα (λέων, Ίδας).—180. Έριφος-Σέριφος.—181. Οίνας - οίνος - όνος.
182. Ε Ξ Ω Ρ Γ Σ
ΚΥΤΟΣ ΚΝΠ
ΜΕΛΙΣΣΑ Α Δ Β Α ΝΙΑ
Ξ Χ Ο Λ Α Ρ Χ Η Σ Σ Ν Δ
Ι Τ Ι
184—185. 1. Η νήσος Α Α Α
Πρώτη. 2. Η Θήρα (θύρα).—186. Η Διαπλάσις τών Παιδών εις τόν άριστον περιοδικόν.—187. Ο Περιάνδρος ήν εις εκ τών επτά σοφών τής Ελλάδος. (ο περι άν - δ, ρω, ς - ήν εις εκ - τών - επτά σο - φον- εις έλ - άδω,ς.)
188. Πηγάδι (πύ, γά, δέ).—189. Βρώμη - Ρώμη.—190. Νόδος - Άνδρος.—191. Τό άρστρον.
192. Μ (Μόνος. . .)
Σ Η Μ (Ρώμης. . .)
Μ Η Τ Η Ρ (κώΡΗ ΤΗ Μητρι. . .)
Μ Η Ν (μνηΜα. . .)
Ρ (ΈΡγα. . .)
193. 5x3+9.8x25—4+43 = 114.—194. Τή άνταλλαγή διά του Ο: Όρκος, Υός, Γόνος, Κρότος, Ωραίος = ΟΥΓΚΟΣ.—195. Νενίχηκας με, Γαλιλαίε.—196. Η σφήξ εις εντόμον. (Είς φ' έξ - ναι - εν τού μ' - όν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξη λεπτά 10, διά δι τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Έλάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και ά διαλύτρωται τών 10 πληρονοται ώς να ήαν 10 λέξεις.]
Ο ειδικός λαρυγγολόγος Ιατρός κ. Μιχαήλ Παπαδόπουλος μετέφερε τήν κλινικήν του εις τήν οδόν Αγίου Κωνσταντίνου αριθ. 10Α παρά τήν Πλατείαν τής Ομονοίας, και δέχεται από 10—12 και από 3—6.
Ηλλαξα ψευδώνυμον.
Όραία Αμαζών. (Ε, 57)
Ανταλλάσω εικονογραφημένα δελτάρια μόνον έσωτερικού.—Παναγιώτης Κοκκίνης, 10ά κη (Ε, 58)
Ανταλλάσω δελτάρια τοπογραφιών.—Τήν άνταλλαγή τών εν προηγουμένω φυλλαδιώ δημοσιευθέντων δέχομαι μέχρι 6 Ιουνίου.—Ψυχή τής Λέσβου, Έλαθες τού ζητουμένου;—Άσπάζομαι Χρίστον Βυζάντιον υιδόν συνταγματάρχου πυροβολικού έγναριστήμεν εν Ξενοδοχείω Αγίου Γεωργίου Αθήνησι (1902).—Ηλλαξα διεύθυνσιν.—Δημήτριος Ψύρρας, Γέρα Μιτωλήνης (Turquie) (Ε, 59)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ώς τού κατ'έσοχόν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ώς άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έσωτερικού :	Έξωτερικού :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Έσωτερικού λεπτ. 15. Έξωτερικού φρ. χρ. 0.15.
Έτησία . . . φρ. 7.—	Έτησία φρ. χρ. 8.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ :
Έξαμήνιος . . . 4.—	Έξαμήνιος φρ. χρ. 4.50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Τής Α' Περιόδου, έκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τρίμηνος . . . 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	Τής Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
Αφ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.		ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—Τόμ. 42ος	Έτος 27ος.—Άρ. 6. 27
		Έν Αθήναις, 4 Ιουνίου 1905	

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΘΑ έτυχε βέβαια νακούσετε, νεαροί μου φίλοι, διά τόν άνδρείον Γάλλον Ιππότην Αρτανιάν, τόν ήρωα ενός από τά διασημώτερα έργα του Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός, — είνε μυθιατόρημα διά μεγάλους, — ο οποίος Αρτανιάν, ήν και ήτο και επειδή ήτο ο μικρότερος υιός ενός πτωχού εύπατρίδου τής Γασκωνίας, εισηλθεν εις τόν Παρίσι με πολύ περιχρήν περιβολήν και άλλόκοτον υποζύγιον, γιγνε σωματοφύλαξ, έπειτα ύπαρχηγός, μετά ταύτα άρχηγός τών τουφεκοφόρων σωματοφυλάκων του μεγάλου βασιλέως Λουδοβίκου του ΙΑ', και τέλος έγινε στραταρχής τής Γαλλίας με τόν όνομα Μοντεσκιοϋ.
Εις ηλικίαν 72 ετών, άλλα άνδρείον όπως ήτο εις τά 25, τόν επανεισήκομεν συνδιοκρώντα με τόν στρατάρχην Βιλλάρ τά βασιλικά στρατεύματα τής Γαλλίας εις τήν Φλάνδραν, εις ένα πόλεμον, ο οποίος όλιγον έλειψε να καταστρέψη τήν Γαλιαν. Ο στραταρχής Μοντεσκιοϋ, με άλλους λόγους ο Αρτανιάν, έσωσε τήν πατρίδα του, κωρύσσας από τόν αρχιμικρατήν τής Σαβοΐας, όστις ήτο αρχιστρατήγος τών συνηγοισμένων κατά τής Γαλλίας εχθρικών στρατευμάτων, δύο πόλεις: τήν Δεναϊν και τήν Μαριανήν.
Εις τήν παρά πόδας διήγησεν ο αφηγηθώμεν τόν ενδοξον μέρος, τόν όποιον έλαβαν εις τάς νίκας εκείνας οι τρεις νεαροί άρχοντες του Έσπιράκ, εξαδέλφου και ακόλουθου του Αρτανιάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Όπου ο Γάσιων, ο Πέτρος και ο Φραγκικός Έσπιράκ εισελαίνουον παταγωδέστατα εις τήν καλήν πόλιν τών Παρισίων.

— Μα τήν όργή, βαρώνε! και άν μείνωμεν εδώ έως τήν ώραν του ανακλητικού, να κυττάζωμεν αυτό τόν παραπόρτι του τείχους, νομίζεις πώς θ' ανακαλύψωμεν τήν διεύθυνσιν του άνδρείου μας εξαδέλφου;
— Ας ακούσωμεν λοιπόν τά μέσα πού προτείνεις έσύ, διά να ανακαλύψωμεν αυτήν τήν διεύθυνσιν;
— Να σας πώ τήν αλήθειαν, ένα και μόνον γνωρίζω αλλά ύποστηρίζω πώς είνε εξαίρετον.

— Και είνε αυτό;
— Να ερωτήσωμεν εκείνους τούς γενναίους στρατιωτικούς, πού παίζουν ειρηνικώς τά χαρτιά των εις τόν κατώφλι τής πύλης. Θα ήτο τών αδυνάτων αδύνατον να μη γνωρίζουν οι άνθρωποι αυτοί πού διαμένει ο ενδοξος συγγενής μας.

Ο διάλογος αυτός, κοινός όπωσδήποτε, δεν είχε τίποτε τού ιδιαίτερου αξιοπερίεργου δια να έλκύση τήν προσοχήν τών πολυασχόλων ανθρωπίων, οι όποιοι, εκείνο τόν πρωϊόν τής 12 Ιουλίου του 1712, επηγαίνοντο εις τά περίε τής πύλης του Αγίου Ιακώβου, όπου κατέληγον τήν εποχήν εκείνην, δια τής δημοσίας όδοϋ του Μοντλερύ, όσοι ταξειδιώται ήρχοντο από τά μέρη τής Αύρηλίας ή και από μακρυνότερα άκόμεν.

Έγίνετο όμως με πολύ δυνατήν φωνήν και με πολύ εμφανή μεσημβρινήν προφοράν, ή όποια, άφου έγέμιζε τά γειτονικά αυτιά, υπεχρέονε θέλοντας και μη τούς κυ-

τίων να γυρίσουν και να κυττάζουν από ποια στόματα ήτο δυνατόν να εκτινάζονται τόσο ηχηρά βροντοφωνήματα. Τά μάτια τών διαβατών γρήγορα έμβαίναν και αυτά εις τόν χορόν και τόν θέαμα, τόν όποιον παρουσιάζετο ενώπιόν των.

Εκείνοι, οι όποιοι είχαν ανταλλάξη τά προεκτεθέντα λόγια, έσηματίαν, πραγματικώς, μοναδικόν εις τόν είδος του καραβάνιου, άποτελούμενον από πέντε ζωντανά όντα: δύο τετράποδα και τρία λογικά. Τό μεγάλητερον από τά τρία τελευταία εκάθητο έφιππον εις μίαν ισπανικήν ήμίονον, τής όποιας τά πολυθόρυβα κουδουνάκια δεν κατώρθωναν να σκεπάσουν τά γασκωνικά επιφωνήματα του φωνακλά ιππέως της. Ητο δε ούτος ένας νεώτατος νεανίας με ρωμαλέους βραχιόνας και ύψηλόν ανάστημα. Τό σώμα του, καταπληκτικώς εύρωστον δια τώ μικρόν ε-

«Δέν θ' άνεχθώ να μας περιπαίζουν.» (Σελ. 210, στ. 6.)

φρον, και η δυνατη ευκαμψια και των ελαχιστων κινήσεων του, εφανερωναν το παληκαρι. που εινε προικισμενον με τριπλους μυωνας. Ομοιομορφον στρωμα σκόνης σταχτερης εναεπαξε τον μαλακον. πλλον του με τους φαντασιωδεις ανασηκωμενους γυρους, το εκ βουβαλης εσωκαρδιον του, τεγτωμενον σαν να επηγαινε να σπαση επανω εις το πλατυ στηθος του, τα κυματιζοντα βρακιά του και τα χονδρά του υποδηματα τα ανεβασμενα εως επανω απο τα γονατα. Μια ισπανικη ευθεια σπάθη, με βαρειαν λογχην του φυλακτηρος, χρονολογουμενη προφανως απο της προηγουμενης βασιλειας, εβρουε το ισχιον της ημιόνου του.

Παραπλεύρωσ, σκαρφαλωμενος εις ενα ιππον καταγομενον απο την Τάρβην, με κνήμας στεγνας σαν τα ποδια της ακριδας, ιππευεν ενας νεος ευπατριδης, οχι τοςον επιβλητικου αναστήματος, αλλα με υφος εξ ισου τουλάχιστον υπερήφανον, παρ' ολην την ελεεινότητα του υποζυγιου του.

Είχε τυλιγμενον τον λεπτον κορμον του σώματός του με ενα ξεφτισμενον μανδύαν, του οποίου τα ξεθωριασμενα χρυσά σειρήνια επρόδιδαν τας μακρας και πιστάς υπερσειάς του. Το ενδυμα εκείνο, κολλημενον εις τους ώμους του, εφούσκονεν εξαφνα οπισθεν του, κατα το μέσον της ράχης, εις τρόπον οστις θα εφαινετο παραπολυ απρόοπτος, αν, προβάλλουσα απο τας πτυχάς του εριούχου, μία θελκτικη παιδικη μορφή, στεφανωμένη με ολόμαυρα μαλλιά και σκεπασμένη με εν βασικον σκουφάκι, δεν απικάλυπτεν εις τον διαβάτην οτι ο ταλίπωρος εκ Τάρβης ιππος είχε την συνήθειαν να βαδιζει, να τριποδιζει και να καλπάζη υπό το βάρος οχι ενός μονον, αλλα δύο αναβατών.

Πυκνή συνάθροις ταχώς εσχηματίσθη ολόγυρα εις τους τρεις νεανίας, διότι, εν ετει σωτηριφ 1712, οι προπάτορες των Γάλλων ησαν εξ ισου τουλάχιστον χαζοί, οσον και οι σημερινοί Παρισινοί εν ετει σωτηριφ 1905. Εκ του μέσου δε του πλήθους εκείνου του περιέρχον, τα άστυα και τα σκώματα επαιρναν κ' εδιναν εις απεριγραπτον βαθμόν.

— "Ω! μα το αίμα του θυμού! ανεβόησεν ο ιππευς της ημιόνου, να πάλιν κι άλλοι παληκαράδες που φαίνονται σαν να μας κυττάζουν σαν περιέργα θηρία η σαν άγριανθρώπους! Δεν μ' άρσσει εμένα να με κυττάζουν σαν περιέργο τερας! . . .

— Πέτρσ, σε παρακαλώ, κράτησε την γλώσσάν σου, διάταξεν ο ιππευς με τον μανδύαν' γνωρίζεις σε τι βάσανα μās εβαλεν ως τώρα.

— Βαρώνε, είσθε προσβυτέρσ μου και σās σεβομαι άπειράκις' και δι' αυτό

άκριβώς δεν θ' ανεχθώ να μās περιπαίζουν αυτά τα παληόσκυλα!

Με το άκουσμα της λέξεως «παληόσκυλα», ο κύκλος εγινε στενωτέρσ γύρω εις τους ταξειδιώτας' ηκούσθησαν μουρμουρίσματα, εφάνησαν απειλητικα χειρονομία' τα χέρια εμάζευναν πέτρες. . .

— Νά τα πάλιν! είπεν αναστενάζων ο νεανίας με τον μανδύαν' νέα συμπλοκή. . .

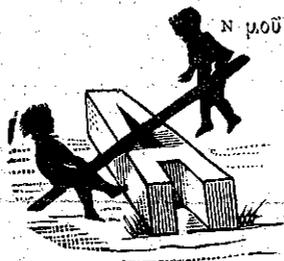
Και, ελευθερώνων τον δεξιόν του βραχίονα, εβεβαιώθη οτι: το ξίφος του επαιξεν ευκολα μέσα εις την θήκην του, ενφ' ο συναναβάτης του, ο μικρός Φραγκισκος, έσυρεν απο την μέσην του μίαν μακράν και κοπτεράν κάμαν.

(Επεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΗΣ [Κατά το γαλικόν του Ε. Δε "Αθμ.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Άγαπητοί μου,

Ν μου προέλεγε κανείς, οτι η επιστολή που σās εγραφα την παρασμένη εβδομάδα θα εμενεν . . . ανεπίδοτος,

θα τον εκύτταζα ως τρελόν. Και όμως να που συνέθη! Αί επιστολαί μου τυπώνονται εις την «Διάπλασιν» και σās ερχονται μέσα εις το φύλλον. Αλλα το προηγούμενον φύλλον δεν διενεμήθη, ένεκα της απεργίας των ταχυδρομικών υπαλλήλων. Και η επιστολή μου εμεινε τρόντι ανεπίδοτος, καθυστέρησε, και ίσως θα την διαβάξετε τώρα μαζί με την σημερινήν, κατόπιν εορτής, ξεθυμασμένην, χωρίς ενδιαφέρον πλέον, χωρίς σκοπόν. Πραγματικώς, όταν από το ίδιον πρόσωπον λαμβάνωμεν δύο επιστολάς μαζί, η μία, η άρχαιότερα, χάνει το ενδιαφέρον της.

Αυτό το καχόν μās εκαμεν η απεργία των κκ. ταχυδρομικών! Μās εστέρησε της ευχαριστήσεως να επικοινωνήσωμεν μίαν εβδομάδα. Ούτε σεις Διάπλασιν, ούτε ημείς επιστολάς σας. Απομόνωσις και αποκλεισμός. Αί επιστολαί σας εφθασαν εις τας Αθήνας, αλλ' εμειναν εις τους ταχυδρομικούς σάκους, ελλείψει ταξινόμων και διανομένων. Τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» ετυπώθησαν, εστάλησαν εις το ταχυδρομείον, αλλ' εμειναν σωρευμένα εκεί. . .

Φαντασθητε: όλίγον αν εξηκολούθει ακόμη αυτή η κατάστασις! Φαντασθητε αν εκλειεν εξαφνα το ταχυδρομείον, και

αν απεμονούντο από τον επίλοιπον κόσμον αι Αθήναι, ως φρούριον στενώδς πολιορκημένον! Τι συμφορά! τι καταστροφή! τι άπελπισία!

Η δλιγοήμερος αυτή απεργία των ταχυδρομικών υπαλλήλων, η οποία είχε σκοπόν να εξαναγκάση την Κυβέρνησιν να ποσύρη εν Νομοσχέδιον περιορίζον τας θέσεις και ελαττόνον τους μισθούς, — δεν θα εισέλθωμεν βέβαια εις λεπτομερείας και δεν θα εξετάσωμεν τώρα ποιάς έχει δίκαιον η άδικον, — η απεργία αυτή, λέγω, με την ανωμαλίαν που επροξένησε, μās κάμνει να σκεφθώμεν όλίγον και να εκτιμήσωμεν πολυ το Ταχυδρομείον.

Άλήθεια, πρέπει να μās λείψη εν αγαθόν, δια να εννοήσωμεν τότε όλην του την αξίαν. . .

Τί θα εγινόμεθα, πώς θα εξούσωμεν χωρίς Ταχυδρομείον, χωρίς Τηλεγραφεϊον, χωρίς Τηλεφωνείον; . . .

Α! πόσον δυστυχείς ησαν, χωρίς να το ήξεύρουν, οι πατέρες μας, οι πάπποι μας, προ εκατόν και πενήντα ακόμη ετών, όταν δεν υπήρχεν ούτε Τηλέφωνον, ούτε Τηλέγραφος, ούτε Ταχυδρομείον!

Συνεκοινωνών με πεϊούς, αλληλογραφοΰσαν με ιδιωτικούς ταχυδρομους. Και δια να στελιη κανείς μίαν επιστολήν από πόλεως εις πόλιν, χωριζόμενας δια θαλάσσης, εβρεπε να εύρη ευκαιρίαν, πλοϊον, άνθρωπον, και να πληρώση κάποτε τα μαλλοκεφάλά του. . .

Και φαντασθητε αν ητο αυτή συγκοινωνία! Τότε τας μεγάλας ειδήσεις τος εμάνθαναν από απεσταλμένους, η τυχαίως από επιβάτας. Διηγούνται οτι εις μίαν νήσον ελληνικήν εμαθαν την εξωσιν του Όθωνος επτά μήνας μετά το γεγονός! Απο αυτό εμπορείτε να φαντασθητε τα επίλοιπα.

Α! τί μέγας ευεργέτης της ανθρωπότητος εινε εκείνος, ο οποίος επενόησε το Ταχυδρομείον! Να γράψης την επιστολήν σου, να κολλās επάνω μίαν μικρούλαν ζωγραφιάν, να την ρίπτης εις μίαν τρύπαν, — και να είσαι βέβαιος οτι θα φθάση εις τα χέρια του ανθρώπου σου με τόνση ταχύτητα και ασφάλειαν, που άλλην φοράν δεν θα το κατώρθωνες ούτε με όλόκληρον περιουσίαν. Η εκεί που κάθεσαι εις το σπιτάκι σου, νάνοιγη η θύρα και να σου ερχεται ένα γράμμα συγγενούς σου η φίλου σου, που σ' ενθυμήθη από το άκρον του κόσμου!

Ένας Σάχης της Περσίας, — προ πολλών ετών, όταν η Περσία δεν είχεν ακόμη Ταχυδρομείον, — εύρισκόμενος εις την Μασσαλίαν, ετελειώσεν ως εξής μίαν επιστολήν προς τον αδελφόν του εις το Παρίσι: «Μου λέγουν οτι δια να φθάση η επιστολή μου εις χείρας σου,

άρκει να την ρίψω εις μίαν τρύπαν. Δεν το πολυπιστεύω, αλλα τί να κάμω! την ρίπτω.» Μα είχε άδικον να μήν το πολυπιστεύη; Και σήμεραν ακόμη το πράγμα μās φαίνεται παραξενον. . . Και πρέπει να συλλογισώμεθα όλον τον οργανισμόν και την λειτουργίαν του Ταχυδρομείου, την θαυμασίαν αυτήν μηχανήν, η οποία έχει εις την διάθεσίν της τσάσ μηχανάς και τσάσ χείρας, και η οποία λέγεται «Παγκόσμιος Ταχυδρομική Ένωσις» δια να εύρισκωμεν φυσικόν και ευεξήγητον, πώς μία επιστολή εμπορεί να ριφθη εις μίαν τρύπαν των Αθηνών και να εβγη από μίαν τρύπαν της Τεχεράνης!

Και το θαύμα του Τηλεγράφου; Και το θαύμα του Τηλεφώνου; Τα υποβρύχια αυτά καλώδια και τα έναέρια σύρματα που περιτυλίσσουν την υδρόγειον σφαίραν, δια να επικοινωνούμεν από το ένα της άκρον εις το άλλο, εις μίαν στιγμήν;

Α! πόσον δυστυχείς ησαν, χωρίς να το είξεύρουν, οι προ διακοσίων, και εκατόν, και πενήντα ακόμη ετών άνθρωποι! . . . Και πόσον δυστυχείς θα ήμεθα και ημείς, αν εξακολουθούσε αυτή η φοβερά απεργία, η οποία μās ανεστάτωσε όλίγας ημέρας! . . .

Σās ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΑΧΥΡΟΚΑΛΥΒΑ

— Και τί είπε ο κύριος Δήμαρχος; ήρώτησεν η μικρούλα Μαργαρώ, τον Πετρογιάννην, τον αδελφόν της.

Η Μαργαρώ ητο οκτώ ετών, και ο αδελφός της δύο μονον ετη μεγαλήτερος της.

— Είπε: «Τώρα που πέθανε η μητέρα σου, καίμενε Πετρογιάννη, κ' εμεινατε ολομόναχα στον κόσμο, εσύ κ' η αδελφούλα σου η Μαργαρώ, δεν θέλω να μείνετε εντελώς έρημα. . . εως οπου εύρετε τίποτε καλλίτερο, θα σας προστατεύω εγώ. Σās έχω κι' άλλας γειτονόπουλα, αφού η άχυροκαλύβα σας συνορεύει με το χωράφι μου που έχω σπαρμένο τριφύλλι' άμα πεινάτε, να ερχεσθε στο κτήμά μου. Πάντα θα βρεθη ένα κομμάτι ψωμί για σās. Με την συμφωνίαν όμως πώς θα πηγαίνης κάθε μέρα εις το σχολείον, με την αδελφή σου, δεν είν' εστι; Πετρογιάννη; Εγώ θα το μαθαίνω, αν θα ήσθε τακτικοί και επίμελεϊς.»

— Και συ τί είπες, Πετρογιάννη; — Έβγαλα το κασέτο μου, και του είπα ευχαριστώ πολυ-πολυ. — Να κάμωμε λοιπόν όπως είπε,

Πετρογιάννη, κ' εγώ ποτέ δεν θα σε κάμω να με περιμένης για να πάμε στο σχολείον.

— Εγώ, είπεν ο μικρός, δεν στενοχωριέμαι και τόσο που θα πηγαίνω στο σχολείον' μα εκείνο που με βασανίζει, εινε που θα γυρίζωμε στα σπίτια να γυρεύωμε να τρώμε, σαν ζητιανάκια.

— Μα. . . αφού ο κύριος Δήμαρχος, που εινε τοςον καλός, μās λέει να τρώμε στο έξοχικό του σπίτι;

— Καταλαβαίνεις, δεν θα έχωμε το θάρρος να πηγαίνωμεν εκεί κάθε μέρα, και, άμα εξοδευθούν τα όλίγα χρήματα, που μένουν ακόμα στην παληά μάλλινη κάλτσα, που ήταν κάτω από το στρώμα της μαμμιάς, θέλοντας και μη θα ζητιανεύωμε το ψωμάκι. Όμως. . . θυμούμαι ακόμα τα τελευταία λόγια της μητέρας μας: «Να εργάζεσθε, μικρά μου, και να μη ζητιανεύετε, άμα εγώ λείψω. . .»

«Να τρώμε την σουπά μας, άμα την βγάλωμε με τον κόπο μας.» (Σελ. 212, στήλ. 6'.)

— Είχε βέβαια τον λόγο της για να μιλά έτσι η μαμμιά: είπεν η Μαργαρώ.

— Θέλει κ' ερώτημα; μονάχα, που εινε δύσκολο να βρεθη η εργασία. Στην ηλικία μας, κανένας δεν θα θελήση να μας πληρώνη για την άσημαντη δουλειά που θα κάμνωμε.

— Έχω μίαν ιδέα, είπεν η αδελφούλα. Αμα θα πηγαίνωμε στο κτήμα, για να τρώμε σουπα, να ερωτούμε αν εινε τίποτε ευκολη εργασία: να, όσπρια να παστρεύωμε. Εβρεις πολυ καλά οτι εγώ ξέρω και καθαρίζω πατάτες. Θυμάσαι που εκάμαμε, της μαμμιάς, μιά σουπα, που δεν ήτανε και τόσο πολυ άσχημη;

— Ναι, θυμούμαι που είπε: «Αν είχε μέσα ένα σπιρλί άλάτι, τες πατάτες πιό βρασμένες και βούτυρο μονάχα ίσα μ' ένα καρδάκι, και προ πάντων, αν είχα κ' εγώ μιά σταλίτσα όρεξι, κα-

λά μου παιδάκια, θα έτρωγα από τη σουπά σας ως αύριο.»

— Εβρεις γιατί δεν είχαμε βαλμένο βούτυρο, ούτε ίσα μ' ένα καρδάκι;

— Όχι, δεν θυμούμαι. . .

— Διότι δεν είχαμε για ν' αγοράσωμε ούτε ίσα μ' ένα ρεβιθάκι. Δεν είχε μείνη παρά ξερό ψωμί στο σπίτι, και η μαμμιά έλεγε πώς δεν έπρεπε να πειράζωμε την παληά την κάλτσα.

— Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να την προσέχωμε, και να κυττάζωμε ποτέ να μη βάλωμε το χέρι μας μέσα, για να βγάλωμε χρήματα. . . Αποψε θα πάμε μαζί στο κυρίου Δημάρχου, και θα του μιλήσωμε. . .

— Όχι όμως και για την κάλτσα! είπεν η Μαργαρώ.

— Ω! όχι, αυτό θα εινε μυστικό, που θα το ξέρωμε μονον εσύ κ' εγώ.

Η Μαργαρώ ετακτοποιήσε λιγάκι το έσωτερικόν της άχυροκαλύβας, αλλα,

χωρίς να εννοούν το διατί, και τα δύο παιδάκια ήσανοντο εν είδος στενοχωρίας και ησαν πικραμμένα όσην ώραν εύρισκοντο μόνα τα δύο των εις την πτωχικήν εκείνην και σκοτεινήν κατοικίαν, όπου είχαν περιποιηθη την μητέρα των εις τα τελευταία της, όπου είχαν γνωρίση, όταν εξούσεν ο πατέρας των, την άνεσιν, σχεδόν την ευπορίαν. . . Τίποτε δεν ητο πλέον εκεί δια να εύχαριστή τους πόθους της καρδούλας των η της ψυχής των. Το μεγάλο κρεβάτι ητο έρημον και άδειο, και η ντουλάπα όμοίως. Και εις το τζάκι, η σβυστή στάκτη εφαινετο πιό στακτερη παρά κάθε άλλην φοράν.

Όταν η Μαργαρώ εσάρωσεν όλίγον, και εστρωσε τα δύο κρεβατάκια, ο Πετρογιάννης την εφώνασε και της είπε:

— Τώρα, έλα να μετρήσωμε την περιουσίαν μας.

Έσυρε την παλαιάν κάλτσαν από το

ἀγυρόστρωμα, καὶ ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς μίαν ξυλένιαν καρτέλαν εἴκοσι μονόφραγκα ἀσημένια.

— Μὰς κάνουν; εἶπε, κυττάζων τὴν ἀδελφὴν του.

— Εἴκοσι φράγκα, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρώ.

— Δηλαδή, ἐπρόσθεσεν ὁ ἀδελφὸς με νόστιμον τρόπον, δέκα φράγκα γιὰ σένα καὶ δέκα γιὰ μένα.

— Ω! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ μικρούλα, καὶ τὸν ἐτίμησεν.

— Μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς δὲν θὰ τα ἀγγίξῃς ποτὲ χωρὶς τὴν ἀδεία μου;

— Σοῦ το ὑπόσχομαι.

— Πάμε στοῦ κυρίου Δημάρχου! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Πάμε μὰ ποῖος θὰ του μιλήσῃ;

— Ἐγώ, Μαργαρώ, καὶ σὺ θὰ λὲς νὰ εἰς ὁ, τι λέγω.

Ὁ κ. Δήμαρχος ἦτο εἰς τὴν αὐλὴν του, τριγυρισμένος ἀπὸ τὰ ζῶά του, κ' ἔβλεπε, με εὐχαριστημένα ὄμματα, πῶς αἱ φροντίδες του ἐπιάναν τόπον καὶ δὲ ἀπρόσκοπταν ὀλόγυρά του. Ὅταν εἶδε τὰ δύο παιδάκια, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος των.

— Κύριε Δήμαρχε, εἶπε δειλά-δειλά ὁ Πετρογιάννης, μοῦ εἶπατε ἐσχθές...

— Ἔτσι, βέβαια... μπόρεῖτε νὰ ἐρχεσθε καὶ νὰ τρώτε στὸ κτήμα μου... με τὴν συμφωνίαν ὁμως νὰ πηγαίνετε κάθε μέρα εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ εἰσθε ἐπιμελεῖς...

— Μὰ ξεύρετε, κύριε Δήμαρχε, εἶχα καὶ κάτι ἄλλο νὰ σας ζητήσω. Ἡ μαμά μὰς εἶπε: νὰ ἐργάζεσθε, καὶ νὰ μὴ ζητιανεύετε; κ' ἐμεῖς θέλομε νὰ κάμωμε ὅ, τι μὰς εἶπε ἡ μαμά.

— Ναι, ὅ, τι μὰς εἶπε ἡ μαμά, ἐπανελάβε καὶ ἡ Μαργαρώ ἐνθυμουμένη τὴν σύστασιν τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Πολὺ καλά, σύμφωνος! εἶπεν ὁ δήμαρχος, προσπαθῶν νὰ μὴ χαμογελάσῃ, ποῦ ἔβλεπε τὰ δύο παιδάκια τόσον τελείως σύμφωνα! ἀλλά, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω: πρὸς τὸ παρὸν τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ πηγαίνετε εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε μίαν ἡμέραν, διότι ἠθέλησα νὰ μὴ μείνετε ἀγράμματα καὶ ἀμαθῆ.

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε, ἀπεκρίθη ὁ Πετρογιάννης, αὐτὸ, ἐννοεῖται, τὸ ξεύρομε πῶς θὰ πηγαίνωμε εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ ὕστερα, παρὰ νὰ «τσακπιεύωμε» στοὺς δρόμους με τὰ ἄλλα παιδιά, θὰ ἐρχόμαστε ἐδῶ, ἂν θέλετε, νὰ δουλεύωμε. Ξεύρομε νὰ κάμωμε μερικά μικροπράγματα.

— Ω! ναι, μερικά μικροπράγματα, ἐπανελάβεν ἡ Μαργαρώ.

— Ξεύρομε λίγο ἀπὸ σιγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ, νὰ ξεμυτζίωμε κουκιά...μποροῦμε νὰ μάθωμε καὶ ν' ἀρμέγωμε τὲς ἀγελάδες, καὶ δὲν εἶνε, θαρρῶ, δύσκολο νὰ μάθωμε τὰ ταγίζωμε τὲς κόττες.

— Θὰ μάθωμε νὰ ταγίζωμε τὲς κόττες, εἶπε καὶ ἡ Μαργαρώ, ἐγκαρδιωθεῖσα με τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὴ ἡ διασκεδαστικὴ ἐργασία θὰ ἦτο ἴσως προωρισμένη διὰ τὴν εὐγενίαν της.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ κύριος Δήμαρχος ἐχαμογέλασε, καὶ ἔδωκεν ἕνα φιλικὸ μπατσάκι εἰς τὸ δροσερὸν μάγουλο τῆς μικρούλας.

— Καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, φίλε μου, πόσα ζητεῖς γιὰ τὸν κάθε σας ἐργάτη;

Ἐκάθισαν εἰς τὸ κατώφλι, με τὰ βιβλία των. (Σελ. 213, στήλ. α')

— Πῶς εἶπατε, κύριε Δήμαρχε; ἀπήντησεν ὁ Πετρογιάννης, στενοχωρημένος, διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἂν ὁ μέλλον κύριός του ἐχωράτευεν ἢ ὠμιλοῦσε σοβαρά.

— Σ' ἐρωτῶ τί μισθὸν ἀπαιτεῖς διὰ τὴν ἀδελφὴν σου καὶ δι' ἐσέ, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας σας;

— Μὰ, κύριε Δήμαρχε, κανένα μισθὸν. Ζητοῦμε τὴν ἀδειαν νὰ ἐρχώμαστε καὶ νὰ τρώμε τὴν σοῦπά μας, ἅμα τὴν βγάλωμε με τὸν κόπο μας.

— Ἄμα... τὴν... βγάλωμε... με τὸν κόπο μας! ἐπεκύρωσε καὶ ἡ Μαργαρώ, ὑφόνουσα τὸν δείκτην τῆς χειρὸς της, με κωμικὴν σοβαρότητα, ἕως τὸ ὕψος τῆς μύτης της.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος; εἶσθε ὑπερήφανα, καὶ δὲν θέλετε νὰ σας τρέφουν γιὰ ψυχικὸ. Δέχομαι τὴν πρότασιν σας. Πάντα θὰ ὑπάρχῃ κάποια ἐργασία καὶ γιὰ σὰς ἐδῶ, οὕτως ἢ ἄλλως. Νὰ ὑπακούετε λοιπὸν εἰς τὴν Σταμάταν, καὶ αὐτὴ θὰ σας διατάσῃ καὶ θὰ σας μαθαίῃ τὴν ἐργα-

σίαν. Θ' ἀρχίσετε ἀπὸ αὐρίον. Ἐν τῷ μεταξύ, πηγαίνετε νὰ της πῆτε νὰ σας κόψῃ ἀπὸ μιὰ μεγάλη φέτα, καὶ γυρίσετε στὸ σπιτάκι σας νὰ κοιμηθῆτε. Εἶσθε πολὺ καλὰ παιδάκια, ἄξια τῶν καλῶν γονέων ποῦ εἶχατε.

Ὁ κ. Δήμαρχος ἔβαλε δύο δάκτυλά του ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο μάγουλο τῆς Μαργαρώς, ποῦ δὲν το εἶχε χαϊδεύσῃ πρῶτα, καὶ ἐστήριξε τὸ χέρι του εἰς τὸ ὠμον τοῦ Πετρογιάννη.

— Νὰ κάμνης πάντοτε τὸ καθήκόν σου, μικρὲ μου, εἶπε, καὶ θὰ γίνῃς εὐτυχής.

Τὰ δύο παιδάκια ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπιτάκι των σιωπηλά. Ὁ μεγάλος ἀδελφὸς ἠσθάνετο ὅτι ἡ σοβαρότης τῆς θέσεώς του ὡς πρωτοτόκου εἶχεν ἐπικυρωθῆ πλέον, κ' ἐπερίμενε νὰ τον συγχαρῆ ἡ ἀδελφὴ του διὰ τὴν διαγωγὴν του.

Ἡ Μαργαρώ εἶχε κυριευθῆ, ἀληθινά, ἀπὸ θαυμασμὸν πρὸς τὸν ἀδελφόν της διὰ τὸν τρόπον, με τὸν ὁποῖον τόσον ἀξιοπρεπῶς εἶχεν ἐξηγηθῆ ἄλλα τὰ αἰσθηματοῦτο γρήγορα ἔκαμε τόπον εἰς ἄλλα, διὰ τὸν ἑαυτὸν της. Ἐσυλλογίζετο, ἂν θὰ τὴν ἐλογόριαζαν ὡς ἀληθινὴν νοικοκυράν ποῦ ξεύρει ἀπὸ σπιτί... Τί εἶδους ἐργασίαν θὰ τὴν ἔβαζαν νὰ κάμῃ; Ὅσα τὴν ἔστελναν νὰ ἐργασθῆ ἔξω, ἢ μέσα στὸ σπιτί; Ἄν τὴν ἔβαζαν νὰ μοιράζῃ τὴν τροφὴν εἰς τὰ ζῶα;... τὴν ζύμη στοὺς σκύλους;..

τὰ σκύβαλα στὲς κόττες; ἂ! αὐτὸ ἠθέλε καὶ αὐτὴ, ποῦ ἀγαποῦσε τόσον πολὺ τὰ ζῶα, καὶ ποτὲ δὲν εἶχε δικά της...

Αὐτὴ πρώτη ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Πιστεύεις νὰ μου βάλουνε καμμιὰ ποδιά με σαλιάρια, Πετρογιάννη; Ξέρεις, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ τες περνοῦν ἀπ' τὸ λαϊμὸ καὶ δέρονται με κορδέλες γύρω στὸ φουστάνι.

Ὁ Πετρογιάννης ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπε.

— Μὰ ξέρεις πολὺ καλὰ νὰ, μιὰ ποδιά ποῦ εἶνε σὰν φρέμα γαλάζια, σὰν μαύρη, ἅμα εἶνε καινούρια, καὶ μαύρη ἀσπρόθωρη, ἅμα παλιώση...

Ὁ Πετρογιάννης δὲν ἐδίδεν ἀπόκρισιν.

— Δὲν μου ἀπαντᾷς, Πετρογιάννη, φαίνεται σὰν κακιομένος.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι καθόλου κακιομένος; μονάχα, ἢ ποδιά σου δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Συλλογίζομαι κάτι ἄλλο, πιδὸ σοβαρό.

Ἐμειναν πάλιν σιωπηλά, ἔδον τὸν

ἐπιλοιπὸν δρόμον, καὶ ἔπειτα, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπιτάκι των, ἐπῆγαν κ' ἐκάθησαν εἰς τὸ κατώφλι, με τὰ βιβλία των εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ μάθουν τὰ μαθήματά των.

— Τὸ μαθες, Πετρογιάννη; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ὅταν ἐπέρασεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐγὼ τοῦ κακοῦ διαβάζω καὶ ξαναδιαβάζω ἅμα πάω νὰ πῶ ἀπ' ἔξω τὸ μάθημά μου, δὲν μου ἔρχονται τὰ λόγια. Θαρρεῖς πῶς ἔχασα τὸ ἐνθυμητικὸ μου σήμερα!

— Τὸ ἴδιο κ' ἐγώ, Μαργαρώ μου. Διαβάζω, καὶ συλλογίζομαι ἄλλα πράγματα. Νὰ, προτῆτερα, ἀντὶ νὰ εἶπῶ: «Ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆν», εἶπα: «Ὁ Κύριος Δήμαρχος εἶπεν...»

— Εἰς τὸν Πετρογιάννη; βάζω στοίχημα...

— Ἔτσι, ὅπως τὸ εἶπες τὸ εἶπα.

— Εἴμαστε λοιπὸν ἀφηρημένοι.

— Καί, ἐνῶ τὰ μάτια μας διαβάζουν στὸ βιβλίον, τὸ πνεῦμά μας μένει ἀκόμα εἰς τὸ κτήμα...

— Ἐπρεπε νὰ ἔλεγα τοῦ κυρίου Δημάρχου πῶς ξέρω καὶ πλένω τὰ πιάτα.

— Κ' ἐγὼ πῶς ξέρω καὶ τὰ σκουπίζω.

— Κ' ἐγὼ θὰ μάθω νὰ τρίβω τὰ μαγαίρια. Καὶ ξέρομε καὶ κάνομε κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Μὰ, Πετρογιάννη, λὲς νὰ μου βάλουνε ποδιά με σαλιάρια;

— Μπορεῖ καὶ τέτοια, μπορεῖ καὶ ἄλλη...

— Ποῦ νὰ δένεται ἐμπρός;

— Ἡ πίσω... Αὐτὸ ποῦ λέγω εἶνε ὅτι ὁ κύριος; Δήμαρχος εἶδε πῶς ξεύρω κ' ἐκφράζομαι καλὰ... Δὲν βλέπεις ὅμως ἐσὺ, Μαργαρώ, ὅτι ἄλλο δὲν κάμνομεν παρὰ νὰ λέμε καὶ νὰ ξαναλέμε τὰ ἴδια, καὶ μόνον ἕνα δὲν λέμε, ἐκεῖνὸ ποῦ ἔπρεπε: τὸ μάθημά μας! Σκέπτομαι ὅτι, γιὰ σήμερα, εἶνε καλλίτερον νὰ κλείσωμε τὰ βιβλία μας καὶ νὰ κοιμηθῶμε. Αὐρίον, θὰ σηκωθῶμε πολὺ πρῶτ' καὶ ξαναπερνοῦμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ μάθημα.

— Καὶ ἔπειτα, δὲν ἔχομε οὔτε κερί. Κ' ἐμένα, δὲν μ' ἀρέσει νὰ με παίρνῃ ὁ ὕπνος στὰ σκοτεινά. Θὰ νυκτώσῃ ὡς που νὰ κάμωμε τὴν προσευχὴ μας.

Καὶ πρὶν καλονυκτώσῃ, ἡ Μαργαρώ, ἐξηλωμένη εἰς τὸ στρωματάκι της, ἔβλεπεν ὄνειρον τὴν ποδιὰν με τὴν σαλιάρια, ἐνῶ ὁ Πετρογιάννης κοιμισμένος ἐμουρμούριζε μέσα στὰ δόντια του:

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΚΑΚΙΑ ΣΤΑΜΑΤΑ

Ἄφου ἐσηκώθησαν πρῶτ' πρῶτ' διὰ νὰ ξαναδιαβάσουν τὸ μάθημά των, καὶ ἀφού

με προσοχὴν καὶ εὐταξίαν ἐπέρασαν τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ Μαργαρώ καὶ ὁ Πετρογιάννης συννητήθησαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χωρίου, διὰ νὰ ὑπάγουν μαζὶ εἰς τὸ κτήμα τοῦ κυρίου Δημάρχου.

— Διὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσωμε τὸν Δήμαρχον, εἶπεν ὁ μεγάλος ἀδελφός, ἂν δὲν τὸν δοῦμε ἀμέσως, νὰ πάμε κατ' εὐθείαν στὴν Σταμάτα.

(Ἔπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λαιούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΤΑΙΑ)

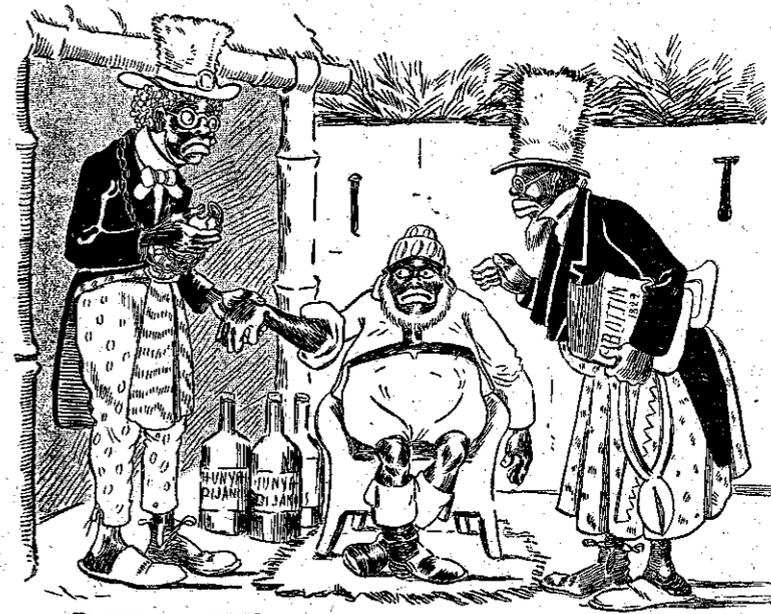
Α'.

Ἡ Αὐτοῦ Μαύρη Μεγαλειότης, ὁ ἀφρικανὸς Μονάρχης Κουκούμπιμπῆς ὁ ΛΔ' (αὐτὸ τὸ ΛΔ' σημαίνει: τριακοστὸς τέταρτος), εἶνε ἀρρωστος, ἢ νὰ ποῦμε καλλίτερα, δὲν εἶνε καθόλου στὰ καλά του.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι, —εἶχε ταξειδεύσῃ ἕως ἐκεῖ, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν, —τὸν ἔπιασε φοβερὴ μελαγχολία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ὅλη ἡ μαυρίλα τοῦ προσώπου του ἐμβῆκε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὅλα γύρω του τὰ ἔβλεπε μαῦρα καὶ σκοτεινά. Τίποτε πιά δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε, τίποτε δὲν τὸν διεσκέδαζε. Οὔτε τὰ φαγοπότια, οὔτε ὁ χορὸς, οὔτε ἡ μουσικὴ, οὔτε τὸ σκάκι, οὔτε κὰν ἡ φωτογραφικὴ μηχανή, ποῦ τὴν ἔφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Οἱ γιαιοὶ του τὰ ἔχασαν. Πρῶτῃ φορὰ ἐστὴ ζωὴ των ἀπαντοῦσαν τέτοια περιεργὴ ἀρρώστεια! Καὶ τὴν ὠνόμασαν «μαῦρον μαρασμόν.»

— Ἄχ! εἶνε πολὺ σοβαρὴ ἀρρώστεια; τοὺς ἠρώτησε τρομαγμένη ἡ μαύρη Βασιλοπούλα.

— Ὑψηλοτάτη, τῆς ἀπήντησαν, ἡ ἀσθένεια τοῦ Μεγαλειοτάτου μας εἶνε πολὺ σοβαρά, γιὰτὶ ἡ θεραπεία της εἶνε δύσκολη. Ἄν τοῦ ἐπονοῦσε τὸ δόντι, τοῦ τὸ ἐβγάλαμε ἂν τοῦ ἐπονοῦσε τὸ χέρι, τοῦ τὸ ἐκόβαμε ἂν τοῦ ἐπονοῦσε τὸ κεφάλι, τοῦ τὸ ἐκόβαμε... Ἀλλὰ τώρα ποῦ δὲν τοῦ πονεῖ τίποτε τί νὰ τοῦ κόψουμε; τί νὰ τοῦ βγάλουμε; Πρέπει νὰ σκεφθῶμε!

Οἱ γιαιοὶ ἐσκέφθησαν τρία ὀλόκληρα ἡμερόνυκτα καὶ μισὴν ἡμέραν, καὶ τελοςπάντων εἶπαν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ὁ μαῦρος μαρασμὸς θὰ τὸν κατέβαζε εἰς τὸν τάφον, ἂν δὲν τὸν ἐπολεμοῦσε γερὰ με κίνησιν, με ζωηρότητα, μ' εὐθυμίαν με δυνατὴν γυμναστικὴν.

Ὁ Κουκούμπιμπῆς ἐσκέφθη ἄλλα τρία ἡμερόνυκτα καὶ μισὴν νύκτα, καὶ τελοςπάντων ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Όταν έχθροι και βάρβαροι
Με βέλη και με τόξα
Σ' απόδιωξαν, Ω Δόξα,

Ό Βράχος δειώθηκε
Προσκύνημα να γίνει
Κι' άθανάτος να μείνη

Κι' όλες οι σκόρπιες πέτρες του
Κ' οι μαρμαρένιοι στύλοι
Γενήκαν τόσα χείλη

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905

Κατά την ύπόσχεσιν την οποίαν έ-
δωσα εις τδ 15ον φυλλάδιον, δηλαδή
δτι εις τδ τέλος ελάττης τριμηνίας θα

Κατά τδν κατάλογον αυτόν, χάριν
συντομίας, παραλείπω μόνον εκείνους
οι όποιοι ένεγράψαν ένα ή δύο συνδρομη-
τάς κατά τήν Α' Τριμηνίαν και ύπαρ-
χουν έπομένως τά όνόματά των εις τδν

ΕΝΕΓΡΑΦΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ:

Αδάμας τού Παραδείσου, 7 ετησίους. — Αι-
γυπτιακός Φοίβη, 3. — Μαρία Σ. Αναγνώ-
στων, 2. — Ι. Π. Ανδρικόπουλος, 1. — Ανθού-
σα Νεότης, 3. — Αρχιζιζάνιον, 2. — Αρχιζι-
ζάνιον τού Παρθενουργείου, 3. — Αστή της

Εις τούς άνωτέρω, προσθετέοι ώς είπαμεν και
όσοι ένεγράψαν από 1 ή 2 συνδρομητάς κατά
τήν Α' τριμηνίαν, οι όποιοι αναφέρονται εις τδ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Άγγελος της Νίκης, έπώλησε μέχρι τού
26ου αριθμού, φύλλα εν δλω 62. — Αξσνος Αν-
νάων, 78. — Άσμα τού Όρφέως 64. —

Αυτοί εινε μέχρι τούδε οι αριθμοί τού

Εσπαθώματος. Άλλά δέν έχω τήν
παραμικράν άμφιβολίαν δτι έντός όλί-
γου θαύξησουν. Τώρα μάλιστα εινε
πολύ κατάλληλος ή έποχή πρds έγγρα-
φήν συνδρομητών ή αγοραστών, και οι

Υπευθυμίζω, δτι οι όροι τού Εσπα-
θώματος έδημοσιεύθησαν εν έκτάσει εις
τδ 16ον φυλλάδιον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Οι Ίάπωνες ποτέ δέν χειροκροτούν εις
τδ θέατρον. Όταν εινε εύχαριστημένοι
από τήν παράστασιν ή τόν ήθοποιόν

Εις τήν Βάρμεν, μικράν πόλιν της
Γερμανίας, τδ δημοτικόν συμβούλιον έψή-
φισε και δ δήμαρχος ήγγράσε κ' έμοίρα-
σεν εις τά σχολεία δέκα χιλιάδας ταχυ-

Το παιγνίδι της πεταλούδας.
Εινε νοστιμώτατον, διασκεδαστικώτα-
τον, και σάς τδ συνιστώ. Πάρετε ένα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΑΟΥ ή άπάντησις τού
'Ανανία, εις τδ πρό-
βλημα τού περί Ρα-
χήλ, τδ όποϊόν δέν έ-
λυσε κανείς: «Γπει-
δή, ως λέγει τδ Εύ-
αγγέλιον, δ' Ηρώδης

λητέρα, έπειτα δτι ή Ραχήλ δέν ήμπορούσε να
κλαίη παρά δύο τέκνα τδ όλιγώτερον, ή, αν
υποθέσωμεν δτι έκαμεν διδυμα, τδ πολυ τέσ-
σαρα. Δηλαδή από δύο έως τέσσαρα.»

Μικρός Ρουμελιώτης, επισκεφθείς, τδ
Μεσολόγγι και διά πρώτην φοράν ιδών
τηλέγραφον, τόν περιέγραφε, δταν έπα-
νήθε εις τδ χωριό του, ως εξής:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έρωτούν τήν Κολυμβήτριαν τού Μέξ:
— Οι κροκιδελιοι ύπαφέρουν τδ κλίμα σας;
— Ναί, άπάντ'α' κυρίως όμως οι βαλσαμω-
μένοι.

— Διατί, Μαρικα, εις τδ δέκα έβαλες και
δασειαν;
— Μά κυρία. . . δέν λέγει ή γραμματική
δτι όλα τά άριθμητικά δασύνονται πλην τού

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

- 1. — Διαγωνισμός Εσπαθώματος,
λήγει τήν 30 Νοεμβρίου, (ΐδε τούς ό-
ρους εις τδ 16ον φύλλον ε. ζ.)
2. — Διαγωνισμός Λύσεων, λήγει τήν
31 'Ιουλίου, (ΐδε τούς όρους εις τδ
18ον φύλλον ε. ζ.)
3. — Διαγωνισμός Ασκήσεων, διά
τήν Β' Εξαμηνίαν τού 1905, λήγει
τήν 10 'Ιουνίου, (ΐδε τούς όρους εις τδ
22ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμός Μεταφράσεως εν
του Γαλλικού, λήγει τήν 15 'Ιουνί-
ου, (ΐδε τούς όρους εις τδ 23ον φύλ.)
5. — Διαγωνισμός Μεταφράσεως εν
του Άγγλικού, λήγει τήν 15 'Ιουνί-
ου, (ΐδε τούς όρους εις τδ 23ον φύλ.)
6. — Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων
του 1905. (ΐδε τούς όρους εις τδ 26ον
φύλλον.)

Εινα πολυ εύνοητα τά λάθη τού άγγλικού
κειμένου, Βασίλειε Χ. Στ., και δέν θα δυσκο-
λεύσουν τούς μεταφραστάς. Ιδ αντί In, ty αντί
thy, Turn αντί Turn, — και δ πλέον άρχαίος

Η Λευκή Νύξ [EE], εις δια τά πρόσωπα,
δηλαδή ζωοπρόσωπα τού «Σχολείου των Ζώων»,
έχαίρει φορέματα... χρωματιστά. Δηλαδή έ-
χρωμάτισε τās εικόνας όλων των φυλλαδίων.Και

Ναί, Φιλολόγρη Δαρνούλα [EEE], συν 'Α-
θηνά και χείρα κίνει. Έχεις τήν ημερικην μου
εύχην, αλλά... δέν πιστεύω να σε ώφελήση
πολύ αν δέν έμεινήςσες. Πιστεύω όμως πάλιν
δτι έμελέτησες πολύ, και δι' αυτό θα διαπρέψης.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

35. — Ο Καθαρός Άη από τήν Μυτιλήνην,
μου συνιστά σήμεραν εν πολυ πτωχόν και πολυ
φιλόμουσον κορίσάκι, πού έχει μεγάλην επιθυ-
μίαν να γίνη συνδρομητριά μου. Ποίος θα τήν
έγγράψη;
Συνδρομή εξωτερικού

Εγκρίνουσα τά Ψευδώνυμά των, δεχο-
μαι μετά χαράς εις τήν Άλληλογραφίαν και εις
τους Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους:
'Ιαπωνικόν Άνθος (Α. Γ. Α. αυτό εξέλεξα)
και Λευκόν Άνθρακα (+ + *), νομίζω δτι
δέν χρειάζονται περισσώτερα σύμβολα, είνε
έννοησες δτι εινε τδ ιδίον σου.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλά-
ξουν: ο Λόφος τού Γάνου με τδ Άνθος της
'Ελπίδος, Καθαρόν Άέρα, Ξανθήν Φοίβην,
Φίλημα τού Κύματος και Άγνήν Ψυχήν — ο
Κρόταλος με τόν Μαγαμίον Μενεξέν, Πε-
ρωσιτην 'Ελπίδα, Όχρον Άκίτια, Κρίνον τού
Άγγέλου και Όνειρον Θερινής Νυκτός — ο
Όθνος τού Μονοσπαρίνου με τόν Όλυμπιονί-
κη, Δούκισαν της Χίου, Πόλιν τού Χρυσού,
Φιλολόγρην Δαρνούλαν και Όχρον Πανσέ-
ληρον — ο Άλιος Άριστιδής με τήν Μυρο-
βόλον Χαραγγήν, Κίτρινην Μάσκαν και Πύρ-
ρον της Πέτρας — ο Βικτωρ Ούγγω με τδ
Παιδί της Καρδιάς, Πύργον της Πέτρας, Σή-
μα της Διαπλάσεως, Άσρη και Σειταευμένο
'Ελληνοπούλου — ο Κρίνος τού Άγγέλου με
τδ Αουλοΐδι της Καρδιάς, Δούκισαν των Σα-
λιώνων και Περρωσιτην 'Ελπίδα — ή Όχρα
Πανσέληρος με τήν Άστυράν Πανσέληρον,
Μυροβόλον Χαραγγήν, Όνειρον Θερινής
Νυκτός και Άγνήν Ψυχήν — τδ Όχρον Α-
μόραντον με τήν Μαρουσιάν, Ψαροπούλιαν,
Θεσσαλικήν Μενεξεδάκι, Τρεμοσβόνοντα Αδ-
γερινόν και Δικέφαλον Άσιόν — τδ 'Υπέρ-
Παιρίδος με τόν Τρεμοσβόνοντα Αδγερινόν
και Θεσσαλικόν Μενεξεδάκι — τδ Φίλημα τού
Κύματος με τήν Γνήσιαν 'Ελληνοπούλιαν, Αγ-
γελον της Νίκης, Άγγελον Χαράς, Άγγελον
της 'Ελπίδος και Άγγελον της Άγάπης — ή
Ανέλιπτος Χαρά με τόν Γόρδιον και Δικέ-
φαλον Άσιόν — ή 'Εαρινή 'Εσπέρα με τόν
Άστέρα της Θάσου, Άστέρα της Κρήτης,
Πολικόν Άστέρα, Χρυσούν Άστέρα και Α-
κτινοβόλον Άστρόν.

